EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 01/03/2018 a les 09:30

El perfum del paper

INSTANT / INSTANTÃ€NIES.Â Viatgin a la Manresa de fa cent anys. En concret, a l'any 1917, quan s'inaugurava un nou quiosc, de petites dimensions, a la plaÃ§a Fius i PalÃ i comenÃ§ava a vendre diferents diaris de paper de l'Ã¨poca. Es tracta del quiosc de l'Arpa, dissenyat per l'arquitecte manresÃ Josep Firmat Serramalera. La construcciÃ³ encara es mantÃ© en peu, tot i que l'olor de la tinta i el paper s'ha esfumat del seu interior.Â
El perfum dels diaris de paper ha anat desapareixent de la ciutat a mesura que els quioscos han tancat, durant aquests últims anys. Alguns d'ells són el quiosc de la plaça de Valldaura, el quiosc Cirera, el quiosc de la pujada del Castell, més conegut com del "Ceguet" i més que es podrien seguir anomenant. Tot i així, l'aroma del paper es manté molt viva en el lector fidel que cada dia va a buscar al diari i s'embruta els dits de tinta negra, llegint una petita finestra del món.

«Llegir el diari continua sent un ritual per a molts lectors, però també hi ha moltes persones que han perdut l'hàbit i ja no venen mai al quiosc», sosté la treballadora del quiosc de Sant Domènec, situat a la Muralla de Sant Francesc, Alfonsi Ramos. Explica que fa uns anys muntar un quiosc era una bona idea, però ara el marge de benefici s'ha reduït. La mestressa del quiosc Carles, establert a la plaça de Catalunya, Teresa Pons, afirma que les vendes han baixat fins a un 80%, respecte de quinze anys enrere. «Poder trobar informació i notícies a la xarxa, de forma gratuïta, és la causa principal d'aquesta davallada», explica Pons. A més, especifica que els compradors de diaris no baixen dels quaranta anys. No obstant això, Salvador Redó, redactor i responsable del departament de Fotografia del diari "Regió7", considera que el problema principal no és la reducció de vendes del diari en paper, sinó la falta de temps destinat a la lectura. «Sense comprensió lectora i capacitat de reflexió, les persones passem a ser objectes despullats de cara el discurs oficial, és a dir, el poder», assegura Redó.

A mesura que passava el temps, el quiosc de l'Arpa s'anava fent més petit per encabir els cúmuls d'informació que arribaven. Fins que va arribar el dia que les portes de fusta, que feien d'aparador de diaris, van tancar. La imatge d'aquell quiosc petit, cobert de premsa diària, contrasta amb l'actual imatge d'un quiosc amb màquina de tabac, joguines, caramels, cromos, pel·lícules i diaris, sobretot, piles de diaris que s'han de retornar. «El nostre quiosc va començar fa 36 anys venent exclusivament diaris, no hi havia joguines, col·leccions o tabac», explica Teresa Pons. El quiosquer del quiosc d'Ampans, situat a la plaça de Sant Domènec, Josep Antoni Batista, considera que com més productes venguis en un quiosc més vida hi ha. «Ara els quiosquers venem caramels i cromos, però també tenim més diaris que no se'ls emporta ningú i s'han de retornar», explica Batista. De fet, Teresa Pons comenta que com menys es ven més feina hi ha, perquè s'han de fer paquets per les devolucions.

Els diaris que sobren es retornen i es reciclen per fer nous diaris i així successivament. En canvi, si algú els agafa, després de llegir-se'ls, potser els utilitza com un drap vell per no embrutar el terra d'una casa. Actualment, en un sol dia, els diaris en paper acostumen a perdre el seu valor. Però quin és el seu futur? Alguns quiosquers sostenen que els diaris en paper desapareixeran, mentre que d'altres asseguren que sempre hi haurà gent que preferirà llegir tinta impresa. Per al periodista Salvador Redó, la premsa impresa continuarà, sempre i quan, sigui capaç de donar una informació més reflexiva i completa que les notícies que els ciutadans ja han escoltat a la ràdio o a la televisió. «Sempre hi haurà lectors que vulguin reflexionar i entendre el món on viuen. La premsa ha d'oferir una informació de qualitat, potser setmanal, que faci sentir als lectors que val la pena comprar-la», considera Redó. El futur de la premsa impresa encara s'ha d'escriure i millor que siguem els ciutadans els que agafem la ploma d'aquesta història.

Foto: Francesc González (Instagram: @tupaker)